

Herman Voogel vertelt

De historie van Gouda, verteld door mensen die het verleden zelf beleefd hebben en meegebouwd hebben aan de ontwikkeling van de stad. Dat is de essentie van een serie interviews onder de titel Gouwe Verhalen.

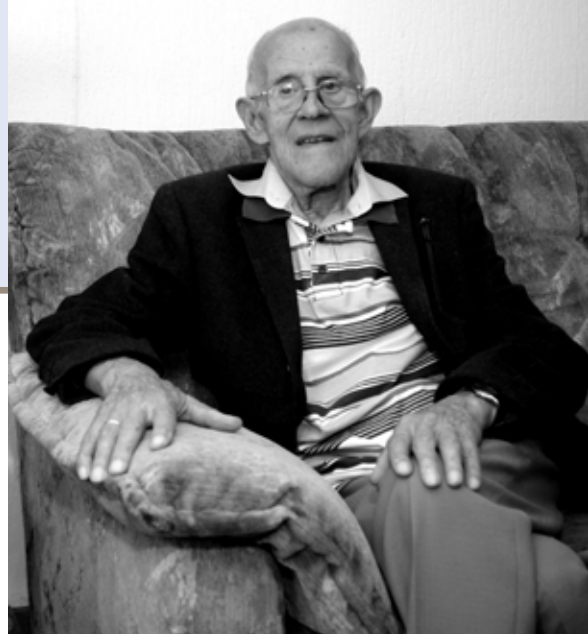
Peter van Eijkelenburg

‘Als oudere ben ik niet verkeerd bezig ben, denk ik. Je hebt er altijd baat bij om actief te blijven. De hele dag met een boek achter de geraniums zitten is niet goed voor de gezondheid. Ziek ben ik nooit. En ik mankeer niets. Mijn huisarts zie ik ook al jaren niet. Ik zou zo uit m’n hoofd niet eens z’n naam weten. Ik ben 53 kilo, dus mijn benen hebben niet veel te dragen. Ik loop als een kievit. Hier in huis neem ik twee treden tegelijk de trap op. Ook naar de zolder, waar mijn modelspoorbaan staat.

Ik slaap goed en elke ochtend sta ik opgewekt op. Ik neem dan een kopje thee en een beschuit. Daarna steek ik m’n eerst filtersigaretje. Doordat ik de hele dag actief ben, rook ik minder. Per dag zeven sigaretten en drie van die kleine sigaretjes. ‘s Avonds laat een glaasje port, bij mijn treinen. Dat is het. Overdag drink ik geen alcohol, ook niet bij de maaltijd. Wel als ik ergens een etentje heb natuurlijk, dan neem ik er een glas wijn bij.

Tot een jaar geleden heb ik auto gereden. Nu ben ik nog steeds mobiel, met bus en trein. Ik heb geen enkele hulp nodig, ook niet voor het huishouden. Dat doe ik helemaal zelf. Al het schoonmaakwerk, onderhoud van de tuin, de boodschappen, het koken. Ik woon hier dichtbij winkelcentrum Goverwelle, dus dat is makkelijk. Soms vragen enkele van de burens me te eten. In het huis hiernaast zijn nieuwe mensen komen wonen, uit Marokko. Zij hebben mij al twee keer een complete couscous-maaltijd thuisgebracht. Dat hoeft toch niet, zeg ik dan natuurlijk. Maar het is een aardig gebaar van ze. Ach, dat

Hermann Voogel - 1926

(foto: Cornelis de Keizer, Empire Imaging)

‘Met mij heb je niet snel een probleem’

gaat een beetje vanzelf, als je vriendelijk van aard bent. Als je een gesloten persoon bent, dan zak je weg in jezelf.

Oliemannetje

Al ruim 27 jaar ben ik voorzitter van de bewonerscommissie van de paar honderd Mozaïek-huurwoningen in een groot stuk van Goverwelle, rondom het winkelcentrum. Ik heb dus veel contacten in de buurt. Het onderhouden van die contacten is belangrijk, maar daarvoor moet je wel je gezondheid mee hebben. En ik kan het

Hermann Voogel bij Volkswagen Kever (Foto Cornelis de Keizer, Empire Imaging)

ook doen omdat ik makkelijk praat. Dat komt weer, denk ik, doordat ik veertig jaar avondles heb gegeven in handelswetenschappen bij Praehop, in het volwassenenonderwijs. Daar oefen je je spreekvaardigheid mee.

Ik heb ook veel overleg met de mensen van woningbouwvereniging Mozaïek. Voor hen ben ik een soort oliemannetje, een tussenfiguur die de verbinding vormt van huurders naar Mozaïek en andersom.

Ik zelf woon hier al net zo lang. Altijd met plezier, prettige huizen met een leuk tuintje. Wel gebruiken sommige bewoners die tuin als opslagterrein. Soms is het echt een bende in zo'n tuin. De achterburen kijken daar dan op uit en dat is natuurlijk niet prettig. Ik maak daar foto's van en rapporteer het aan Mozaïek. Die moet er op letten dat de huizen goed bewoond worden. Als dat niet gebeurt: mensen aanspreken. Desnoods moet je mensen uit hun

huis kunnen zetten. Ja, dan moet Mozaïek wel in een andere wijk een huis aanbieden, dat klopt. Daar hoeft ik dan als voorzitter van deze bewonerscommissie niet meer op te letten.

Weinig conflicten

Maar ik heb weinig conflicten meegemaakt. Ik zie het eerder als mijn taak om conflicten tussen bewoners en Mozaïek te voorkomen. Onze bewonerscommissie neemt Mozaïek werk uit handen en daar zijn ze dankbaar voor. Als er een keer een conflict ontstaat, ben ik niet meteen of in principe op de hand van de huurder. Zeker niet als de leefwijze van zo iemand verkeerd is.

Ze willen deze huurwoningen nu wel zachtjesaan verkopen. Niet veel mensen hebben daar trek in, of hebben er geen geld voor, mede door de crisis. Het aantal sociale huurwoningen daalt wel, en dat vind ik niet goed. Ook moet men stoppen met huurverhogingen die de inflatie te boven gaan, vind ik. Op je pensioen krijg je geen indexatie meer, dus je gaat er op achteruit.

Ik wil die voorzittersfunctie van de bewonerscommissie blijven doen zo lang ik het aan kan. Misschien nog wel tien jaar, wie weet. Het gaat tot wederzijds genoegen, en van beide zijden ben ik nog steeds goed geaccepteerd. Ik krijg geen klachten over m'n werk, dus de huurders zullen mij niet snel afstemmen. En ik ben makkelijk in de omgang. Met mij heb je niet snel problemen.

Dubbele NN

Mijn grootvader was predikant in Kamerik en in Hilversum. Later werd hij beroepen in Emlichheim, net over de grens achter Coevorden. Vandaar de dubbele NN aan het eind van mijn voornaam. Mijn vader werd na de oorlog hoofd van een christelijke lagere school. Ook docent Frans op een middelbare school. Hoe hij bij dat Frans kwam, heb ik nooit geweten.

Mijn ouders hadden één dochter en vijf zonen. In de oorlog gingen de zonen naar Engeland. Ik was toen zestien jaar jong, maar ik kwam al wel in het Schotse leger terecht. Drie van m'n broers zijn gesneuveld. Ik heb het

Directeur Bakker van Ford Nederland reikt Hermann Voogel zijn managementdiploma uit, midden jaren tachtig. (Collectie Voogel)

overleefd, bij de Britten in Frankrijk. De capitulatie van Duitsland was iets heel moois. Ik was er bij, in Duitsland inmiddels. Bij Remagen trokken we de Rijn over. Nederland lieten we letterlijk links liggen. En toen ik weer thuis kwam, waren mijn ouders er nog, gelukkig.

Ford Gouda: Hulleman, Ottocar, Van Bunningen

Ik werd procuratiehouder bij de Ford-dealer in Gouda, zeg maar een soort adjunct-directeur. Bij directeur Hulleman, kort voor zijn overlijden. Daarna kwam Otto Kruizinga, vandaar de nieuwe naam Ottocar. De zaak was aan de Burgemeester Jamessingel, op de hoek waar nu de grote reformatorische scholengemeenschap Driestar is.

Onder Hulleman was de Ford-dealer een beetje ingezakt. Want Hulleman zat met zijn hoofd meer in Frankrijk dan bij z'n bedrijf. Otto vroeg mij de zaak weer op poten te zetten. Dus ik moest reorganiseren, en helaas moesten we het met een paar werknemers minder gaan doen.

Otto Kruizinga was de verkoopdirecteur, dat was zijn achtergrond. En ik had de bedrijfseconomische ervaring. Dus ik regelde de geldzaken, de contacten met de bank, en de organisatie van het bedrijf.

We hebben het bedrijf verhuisd naar een nieuwbouw aan de Edisonstraat. Want de plek aan de Jamessingel was niet erg gunstig meer. En die school Driestar wilde zich er graag vestigen. Maar het belangrijkste was dat de garage verouderd was. Slopen en op hetzelfde terrein een nieuwe garage neerzetten was geen keus, want dan zou je al die tijd dicht zijn, tijdens sloop en nieuwbouw. Eenmaal aan de Edisonstraat heeft Kruizinga het bedrijf

verkocht aan Van Bunningen. Een fijne man, heb ik goed contact mee. Elk jaar krijg ik een uitnodiging voor de kerstborrel, waar ik natuurlijk naar toe ga.

Otto leeft nog, ik heb ook met hem nog contact, hij komt bij mij thuis op bezoek.

Met al het personeel in de garage heb ik altijd een goede verhouding gehad. Dat is voorwaarde om in je functie te slagen, weet ik heel zeker. Elke maand hadden we vergadering met de chefs van alle afdelingen in het bedrijf. Dat was altijd heel prettig. En als ik door de garage liep, sprak ik de automonteurs aan. Later kwam ik bij sommige van hen ook wel eens thuis. Ik raakte gewoon bevriend met enkele van die mensen.

Goudkleurige Corsair

Door dat werk bij de Ford-garages had ik altijd een dienstauto, en uiteraard was dat een Ford. De Corsair was een fijne auto, ik had een goudkleurige. Later reed ik een Taunus, een Escort, een 12M en een 17M. Na het overlijden van mijn vrouw, in 1999, kreeg ik een relatie met José Boef. Zij was secretaresse geweest bij Hulleman, maar was daar weg gegaan en in Frankrijk gaan wonen. Voor mij is ze toen terug gekomen naar Gouda. Zij is in 2008 overleden, ze was pas 65 jaar. Daarna heb ik nog acht jaar lang, tot afgelopen voorjaar, in haar Renault Twingo gereden, ook een fijn autootje.

Film en fotografie is een van de hobby's van Voogel. "Ik ben niet zo bijterig". (Collectie Voogel)

Wanhopige jaren

Mijn vrouw en ik kregen drie kinderen. De middelste, een zoon, is in het jaar 2000 overleden, dus een jaar na mijn vrouw. Dat betekende een paar wanhopige jaren voor mij. Nu zit ik er nog wel mee, maar toch wen je er aan. Ik leerde er mee te leven. Herinneringen zijn ook mooi.

De oudste zoon was beroepsmilitair, hij heeft een been verloren. En onze dochter heeft niet lang geleden een ernstig ongeluk gehad. Over haar heb ik veel zorgen.

Seniorenkring

Bij de Ontmoetingskerk, de vroegere Vredeskerk, ben ik lid van de seniorenkring. Eens in de week komen we bij elkaar, voor een lezing met daarna discussie, op donderdagmiddag. Mensen van de gereformeerde kerken in Gouda, en enkele hervormden. Soms hebben we ook alleen een spelletjesmiddag. Als er een spreker is, gaat dat niet alleen over kerkelijke onderwerpen. De opening van de middag is wel altijd enigszins godsdienstig getint, maar na de koffie laten we dat los.

Man Bijt Hond

Ik heb genoeg hobby's. Natuurlijk mijn treinen hier op zolder, die ik elke dag laat rijden. En modelbouw, ook om dat sporeplacement boven aan te kleden met gebouwen en zo. Ik gebruik dan geen simpele kan en klare bouwdoosjes, maar ik dokter alles uit en ik werk met karton en papier. Bekende oude gebouwen in Gouda meet ik zelf op, maak foto's van de details, en dan maak ik de modellen op schaal.

Daarnaast doe ik veel aan fotografie, film, en ik maak dvd's over van alles en nog wat. Dat alles heeft misschien een beetje Man Bijt Hond-gehalte, maar ik ben helemaal niet zo bijterig. "

Hermann Voogel met zijn schaalmodellen (Foto Cornelis de Keizer, Empire Imaging)